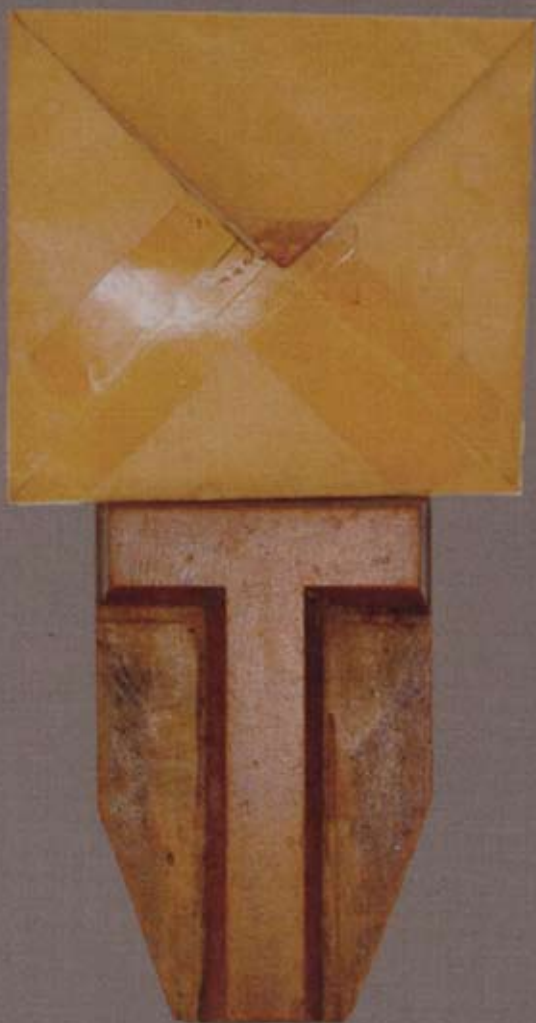

De post is laat vandaag

Tom van As

De post is laat vandaag
Tom van As

Over het schrijven van poëzie

De vraag: 'Wat is poëzie?', lijkt mij zinloos. Want strepen we alle antwoorden daarop tegen elkaar weg, dan resteert: een gedicht is een gedicht als de dichter ervan meent dat het een gedicht is. Kennelijk moet het poëtische steeds opnieuw worden uitgevonden tijdens het schrijven. Daarbij de volgende kanttekeningen.

Men kan als voorwaarde stellen dat een gedicht moet rijmen. Of daarin nog een stap verder gaan door te eisen dat de regels dienen te voldoen aan een bekend rijmschema + versvoeten.

Bijvoorbeeld de limerick:

ER IS HIER EEN SLAGER IN GOUDA,
DIE LIEFDEVOL OMGAAT MET FAUNA.
ZIJN SCHARRELVLEZEN
MOGEN ER WEZEN,
ZE LIGGEN TE KOOP, OP ZIJN VROUW NA.

het sonnet:

IK ZAL VAN MIJN VERPOZEN GEEN SPOREN ACHTERLATEN
(AL ZOND IK MET DE POST AAN MENIGEEN BERICHTEN)
RUIM ALLES KEURIG WEG EN WAS GETROUW DE VAAT
EN VOER GEEN LUSTEN OP, DUS OOK GEEN PLICHTEN.

IK DANSTE MEE OP DE MOTIEVEN VAN MIJN VADER
WAARVOOR IK BARREVOETS DE PASSEN DEMONSTREERDE.
GELIJK EEN MEDIUM VOLDEED IK AAN ZIJN KADER,
HET WERD EEN ERFENIS DIE IK VERGEEFS BEHEERDE.

IK ZEG HET NOG EENS OP DOOR IN MEZELF TE PRATEN
EN WENS HET ONGEDAAN IN DIT BERIJMD PORTRET,
MAAR VAN DIE VOLGZAAMHEID BEKLIJFT EEN DIEPE GÊNE.

IK BLIJF LANGDURIG STAAN BIJ OPGEBROKEN STRATEN,
ONTWAAR IN WINKELRUITEN RESTANTEN VAN VERZET:
DAT IK DE DANS ONTSRING (WANT DICTEND HEB IK VEINE).

Dat kan. Daar is niets op tegen. Waarbij aangetekend dat, met die keuze, de strekking vrijwel vast ligt. Want een limerick moet eindigen in een kwinkslag, terwijl een sonnet dient door te drammen over oninwisselbare gevoelens met de dood als fond. Zodat de lezers vooraf weten waar zij aan toe zijn.

Me beradend op mijn overwegingen bij het schrijven van een gedicht, kwam ik tot een reeks criteria. Daarvan zijn mijns inziens de belangrijkste:

- de beweringen moeten aannemelijk lijken,
- de zinnen moeten 'bekken'.

Maar bij een liedtekst ligt dat ietwat anders dan bij een gedicht. Dus eerst iets over de ene en daarna over het andere.

Liedteksten. Ooit zond ik een aantal liedteksten aan een geletterde. Hij antwoordde me: 'Het zijn geen liedteksten', gevolgd door een uiteenzetting over rijmschema's, jamben en trocheeën. Daaruit begreep ik dat zelfs door een deskundige niet aan de tekst is af te lezen of het om een lied gaat. Want het betroffen wel degelijk liedjes, op muziek gezet en veelvuldig gezongen. Dat zat zo.

In het onderwijsinstituut waar ik destijds les gaf, was een cultuur van -met z'n allen zingen rond de piano-. Meestal begon dat met een tekst van mij die ik aan een muzikant gaf. Hij/zij las die uit een muzikaal voornemen. Dus niet op de strekking maar op lettergrepen en zinslengten, kortom: bekken. Daar een lied meestal voorziet in een aantal eendere coupletten waarmee ze weinig konden, zorgde ik voor een refrein dat -door de maat heen liep-. Hun aanvankelijke: 'dat gaat niet, dat kan zo niet' trotserend, kwamen er de prachtigste muzieken van. Bijvoorbeeld:

IN LES SAINTES MARIES DE LA MER

ZIJN DE HUIZEN BLIND
DE MANNEN RUW
DE VROUWEN BITS
DE KINDEREN SCHUW

IS HET WATER BRAK
DE BRODEN ZUUR
DE WIJNEN WRANG
DE MISTRAL GUUR

ZIJN DE MUGGEN WOLK
HET LAND MOERAS
HET LEVEN KOORTS
DIE NOOIT GENAS

refrein:

MAAR ELKE MORGEN KOMEN DE PAARDEN
IN GALOP, OVER DE DUINEN
-ZE WORDEN MET MOEITE BEREDEN-
ALS DE WITTE PAARDEN VAN DE CAMARQUE
GAAN BADEN IN DE BLAUWE ZEE,
DAN DENK JE AAN HEEL LANG GELEDEN

Zo ik het moment koesterde waarop de muzikant het mij als eerste voorzong en -speelde, achteraf is het met z'n allen zingen ervan me het meest dierbaar. Want door hun zang werd de tekst aan mij onvreemd. Pas daarna (je kunt niet nauwkeurig genoeg wezen) noemde ik het een liedtekst.

Ongetwijfeld behoort het verklanken van bewoordingen tot het luisterrijkste, de mensheid ooit toebedeeld. Terwijl toch de strekking van de zinnen niets van doen heeft met de toonzetting, de melodie. Ze zijn verwisselbaar. Laten we het houden op een magnifiek misverstaan.

De mening dat een liedtekst moet rijmen, beaamde ik aanvankelijk.

Tot ik schreef over de blazer Pols:

ALS HIJ ZIJN LUIHEID WEET TE VANGEN
ALS EEN DRAAIENDE LEPEL BOVEN DE HONING,
STEEKT HIJ HET RIET TUSSEN ZIJN LIPPEN EN BLAAST:
OVER DINGEN DIE HARDNEKKIG IN HET ZADEL BLIJVEN
EN DE MENSEN BERIJDEN

LANGS ZIJN VERMOEIDE GEBIT
WAARIN ONTSTEKINGEN WOEKEREN,
BLAAST HIJ MINIMALE LIEDJES
OVER WIEKSLAGEN EN SPOORLOOS VERDWIJNEN

WANT MOET LUIHEID NIET SLIM ZIJN?

ALS HIJ ZIJN ZWAKHEID GAAT BENUTTEN
ALS DE WOORDEN VAN DANK VAN EEN MISDEELDE,
STEEKT HIJ HET RIET TUSSEN ZIJN LIPPEN EN BLAAST:
OVER SPOREN DIE VOORTDUREND NAAR HET ZELFDE WIJZEN
WAAR ZE ZULLEN VERSTROOIE

LANGS ZIJN VERMOEIDE GEBIT
TOT EEN RUïne VERVALLEN,
BLAAST HIJ VEDERLICHTE TOONTJES
OVER BIJENKONINGINNEN VLUCHTEN

WANT MOET LIEFDE NIET BLIND ZIJN?

Tegen het ontbreken van rijm heb ik de componist noch enige zanger ooit bezwaar horen maken. Waaruit ik begreep dat rijm ondergeschikt is aan bekken, benevens mijn levenslange mazzel met muzikanten.

Gedichten. Bij het schrijven van een gedicht ligt dat wat losser. Al blijven voornoemde overwegingen meespelen, wat mij betreft. Maar anders dan bij een liedtekst, waarbij het meestal gaat om een $a + b = c$, kan een gedicht plotsklaps naar een q of x gaan verwijzen, waardoor dat $a + b$ lulkoek wordt. Daar moet je tegen kunnen. Te meer waar taal geen persoonlijk eigendom is. We doen er allen aan mee, meesttijds in een uitwisseling van gemeenplaatsen. Nu kun je, dichtend, die proberen te vermijden. Maar wat je daarmee wint aan originaliteit, verlies je aan verstaanbaarheid. Zodat ik elk cliché koester, in het vertrouwen verwarring te kunnen stichten met hun plaatsing. Als alles meezit verschijnt daaruit een tekst -die voor zichzelf kan zorgen-.

ALS JE HET GEVOEL KRIJGT DAT BIJ DICHTEN HOORT
KOMT ER VAAK IETS NUTTIGS TUSSEN.

IK ZETTE DE VUILNIS BUITEN
EN LIEP IN DE TUIN EEN WEB STUK.

TERUGKEREND ZAG IK HAAR BEZIG
MET HET SPANNEN VAN EEN EERSTE NIEUWE DRAAD.

MISSCHIEN SCHRIJF IK OOIT EEN LIED OVER LIEFDE.

Gedichten

de ochtend van de tiende mei
ging ik aan de hand van mijn moeder
naar tante lonka die pas nog
haar queen ann ameublement had vervangen
door kloosterstoelen

op de hoek stonden de heer en mevrouw van halm
voor hun winkel omhoog te kijken
naar de lucht vol lichtende stippellijnen
-wat is dat- jengelde ik na een harde knal
-een explosie- antwoordde mevrouw van halm
waardoor tevens bleek dat ze haar gebit nog niet in had

bijna vijf jaar later met mijn neef
op een leien dak zwaaiend naar andere vliegtuigen
steeg er een ongehoorde stank uit de wc ontluchter
-dat is van tante bets- jubelde neef
waaruit de verwachting klonk
dat met de ophanden bevrijding
ook dit zou verdwijnen

herinneren doe je uit onmacht

-kiek daar komt er ja eentje op ons toe- wees oma
we renden bukkend de straat op
maar de staart van de junkers brak af
zodat hij op het malieveld belandde

de vierde avond verscheen er een wolk
van meerdere handpalmen grootte
boven de indische pensioenen
-ik kom juist van de witte, men zegt aldaar
dat het rotterdam is- zei de kolonel bd van nummer 51

toen winkelman was uitgesproken kwam de ambtenaar
van tegenover ons naar buiten en trapte zijn vlaggestok om
om hem de volgende dag weer op te richten
in verband met de vijfde colonne die alles doorgaf

maar daarna werd het weer de stille straat
waar opa en oma achter de vitrage naar keken
gniffelend om de overbuurman
die met een embleem op zijn demi voorbij fietste

wel deden ze elke zaterdag een dubbeltje
in de bus voor de zending onder de joden
en kon david prachtig zingen bij zijn harp
al kreeg hij af en toe een speer naar zijn hoofd
geslingerd door de geesteszieke saul

het zal in tweeënveertig zijn geweest
dat we een kerstklok moesten vouwen,
want dat ging gewoon door
met daarop geheel naar eigen inzicht
gekleurde klokjes te plakken
een dolle boel

behalve voor gerard verboog
een trage vaak verkouden jongen
toen de hele klas was uitgeplakt
bleek dat bij hem slechts een zwart klokje
op de onderkant te wezen

hoewel het christelijk onderwijs betrof
meende de juffrouw dat het wel wat lustiger kon,
zonder gelijk de brede poort te bedoelen
en werd gerard met de klassikale potten achterin gezet
terwijl wij met behulp van watten
aan de opdracht -sneeuwgezicht- begonnen

maar gerard volhardde in die ene klok
en moet je zoiets niet uit zijn verband rukken
mogelijk was hij nu geprezen om zijn authenticiteit
want het kan zo kwaad niet zijn
of er bestaat altijd nog erger

het was elk jaar opnieuw stevig aanpoten
om na zeven plagen, veertig jaren sjouwen met de ark
en de angsten in de leeuwenkuil
binnen de gestelde tijd betlehem te halen

de eerste weken in het nieuwe testament
verliepen beduidend rustiger
saaie middagen redekundige ontledingen
met farizeeërs en een dagje ijsvrij
na de verzoeking in de woestijn
maar jesus reinigde de voorhof
tijdens de paasproefwerken

waren de juffrouwen naast de krib op hun best
de meesters bleken bekwame doe-het-zelvers
op golgotha
na zes klassen bij elkaar een compleet wandmeubel

daarna werd het een stuk onduidelijker
weliswaar toonde de meester aan zijn handpalmen
dat we nog flink hadden aan te pakken
en dreunden we de blinde kaart van afrika
maar de heilige geest bleef loom hangen
in de zoele klas

soms liep de meester ineens verliefd naar buiten
om op de gang met de juffrouw wel een half uur
te verdoen in praten en lachen
terwijl wij valerius' gedenkklinken moesten kaften
voor het volgende seizoen

bij ons thuis aten we tussen de middag warm
eigenlijk door oma die meende dat je alles
zo snel mogelijk weer an-kant moest hebben
vanwege het ongewisse van de jongste dag

tegen twaalfen werd het emaille teiltje water
op de mat voor de keukendeur gezet
we knielden
dompelden onze gestrekte handen langzaam onder
zodat er nog even belletjes langs je nagels bleven
en zeiden -koele waapre-

die rituele zinnen kwamen van mijn broer
op de wc hoorde je hem drukkend
-kandántre bolótre klodótre- galmen
alsof hij in het frans verwoegde
zijn uitleg van de nederlandse vlag was:
rood is het bloed wit is de man op het paard
die achtervolgd wordt blauw is de zee
ook wist hij iets tegen hik
ik moest dan spuug op mijn grote tenen
en lippen smeren machteloos laten jeuken
tot het over was

vijf huizen terug woonden guus en henk
we bouwden samen karren
speelden blindeman in het poortje
en van de voeten van mijn broer
was de ene guus de andere henk

later gingen ze naar indië
in de meidagen veertig geïnterneerd,
hun ouders waren van de nsb
en daarna in een ander kamp
gerepatrieerd, gestorven
mijn broer
zijn voeten met hem

ik doe maar wat ik speel

zo zag ik laatst een grote foto
van poetje en mij met trik
op een zomermiddag te clingendael
momentopname
poetje heeft mij een bal toegeworpen
later zou hij softbowler worden bij hvv
ik zal vangen maar de bal ligt op de grond
juist tussen mijn schaduwhanden
trik loopt er met tegenzin naartoe
maar hij stond onder appèl
-bal goed uit laten komen- schreef de fotograaf
op de achterzijde bal goed uit laten komen
nogal wiesdes

poetje ontwikkelde iets voor een groot concern
met een tweede woning te montreux
trik werd blind geschopt door een jager
en ik zou hier nooit toe gekomen zijn
als ik niet op een zomernamiddag
langs park sonsbeek was gewandeld, die sfeer
een kopje thee met een javaantje of
een beige pullover met kabelmotief
van dat hele feeërieke

inderdaad is er een opvallende overeenkomst
tussen arnhem en den haag
plat arnhems en hoog-haags klinken vrijwel eender
(men zou zich bijna vergissen)
in lengte van jaren werden beide steden
vertraagd door de indische pensioenen
zoals meneer knol van schuin tegenover ons
die op zijn vijfenveertigste tweemaal sweeks
zijn ligusterhaag stond bij te knippen
in de hoek de blauwe hortensia waar elke avond
de poedel van de dames kastendijk overheen zeek

in arnhem zijn nog tal van die lommerrijke plekjes
bloemenuurwerk, de bataaf,
doolhof met uitkijktoren,
de bedriegertjes

ik heb al geruime tijd genoeg
van de dikke keel van dichters

al eerder rook ik ongaarne
aan de kleerkast van mijn moeder

ik erger me aan jubelende menigten
hardop denkende sprekers, piepschuim
en de hoektand links beneden in mijn mond

een hekel heb ik aan zitjes
achter hydrocultuurplantenbakken
improviserende beiaardiers
bleekselderij, carnaval en
jachtgezelschappen die beweren
het natuurlijk evenwicht een handje te helpen

maar het lazarus krijg ik van de melige tik
van de hangklok, erfstuk van mijn schoonvader

de wereld wordt door schoppen en slagen
verder gebracht

dat ik de onvergeeflijke fout maakte
poetje softbowler van hvv te noemen
terwijl hij slowbowler bij hcc was

lui, dat is uiterst lullig
ik zit te zweten als een otter

hvv en hcc waren gescheiden clubs natuurlijk
lang niet iedere voetballer ging zomers cricketen
ten minste dertig percent tenniste op naastgelegen ww
op de toenmaals antraciet-kleurige banen

dat prikte zoals damestennis prikte

leno, de laatste van 3 generaties rechtsbuitens
verzekerde me laatstelijk met nadruk
dat er geen enkele relatie bestond tussen hcc en de ww

zoals de moeder van poetje
slechts de táál van couperus waardeerde

waardoor ik me de zondag herinner
dat Poetje en ik over het hek klommen
dat de ww en hvv scheidde waarbij hij
een lelijke winkelhaak in zijn pantalon haalde
hij was genoodzaakt met de rechterhand plat op zijn bips
over de van hogenhoucklaan naar huis te wandelen

zíé je zo iets, zie je zó iets?

hvv noch hcc noch de ww en de daarachter gelegen oranje tc...

in de dood zijn wij weliswaar allen gelijk
maar dat kan je toch niet weerhouden
gewoon je balletje voor te zetten

ook heb ik de grootste moeite niet systematisch te worden
zo zou ik bijna vergeten te vermelden
dat onze tandarts ook aan de van hogenhoucklaan praktiseerde
juist in die tijd wisselde ik een gaaf melkgebit
voor een trits rottentis terwijl ik amalgaam vullingen niet veelde

dat doe ik nog steeds niet
het lijkt wel of mijn kaken onder stroom staan
kiezen-op-elkaar geeft een gemene scheut
dan maar open houden

zo op weg passeerde ik voornoemde sportcomplexen
-hup lui, geef ons reden tot juichen, druk een punt-

met dankelman in het doel, de latere wethouder
achter tal van sjeke promenades , de rechtsbek
dof gentes en de linksbek deibert, de aannemer
van de betonnen gebouwen op de duintoppen
die er later langzaam afgleden en het wonderkind
robbie colthoff dat enkel vrije trappen meekreeg

op zondagen kon het daar best gezellig zijn
ook dan had ik vaak genoeg kiespijn

slokjes koud water nemen nam de spanning wat weg
en dan toch maar de tandarts bellen,
sjonge wat heb ik aan mijn kiezen geleden

als ik er langs kwam was de volgorde
een beleefd handgeklap na een rellie op de ww
gevolgd door een beschaafd -hoera- na een koeltje van hvv
met erboven in stereo klokgebeier van de paschaliskerk
aan de ene kant en de duinzichtkerk aan de andere

de oorlog liep nog lang niet op zijn eind
al merkte je daar toen weinig van

op het bordje na bij het plantsoen verderop
-verboden voor loslopende honden-
dat later vervangen werd

nee, ik ben het met leno eens,
ik moet geen verbanden leggen waar ze niet zijn

vroeger vochten de mensen met houten messen
en bloedden als meelzakken, vertelde opa
die op de wilde vaart een schipbreuk overleefde,
armdikke kabels braken af als wol

als welp moest ik voor proef een bloedspoor volgen
maar vond alleen de rode woldraadjes die er tevoren
door de akela waren neergelegd

mijn verdriet hierover lenigde ze
door me tegen haar insignes aan te drukken
waarachter het naar dessem rook

vanochtend bij de bakker was het druk
de geur van vers gebakken brood, het ergste
moet nog komen

waarschijnlijk bestaan er in het gespeelde ritme
alleen tweeën en drieën
de rest is optellen en vermenigvuldigen

je kunt wel zeggen -nu speel ik in vijven-
bijvoorbeeld kediem-te-tam-taaje of rakke-nakkete
maar dat is dan drie + twee of twee + drie

alle variaties met tweemaal of driemaal een erin
worden toch weer drie + twee of twee + drie

vier + een en een + vier kunnen theoretisch wel
maar krijgen geen groove
omdat een plons op zich geen voortgang biedt

mores in mora

waar ik ook aan begin, na een tijdje
verwijst het altijd naar wat anders

zo mag ik graag danspassen verzinnen
en stond daardoor vele jaren -goed zo- te zeggen
bij de vrijpostigheden van anderen

hoewel ik veel van mijn vader weg heb
kreeg ik eens een collectie uitgeblazen eieren
van de ouders van een doodgeschoten jongen
omdat ik sprekend op hem leek
en liet mijn grootvader ze stuk vallen

mijn portretten doen doorgaans denken
aan een verre neef of zwakbegaafde zuster
maar mijn aangiftebiljetten laat ik invullen
door degene die de teruggaaf eist als loon

of, gisteren nog, haar schaterlach na afloop
-dat hadden haar vriendinnen niet verwacht-
zie je, er is geen ontkomen aan

gedichtenschrijvers willen alleen maar
hun gelijk hebben
zoals anderen in een automobiel

ook zijn er die radeloos
de tuin rond hun bungalow aanharken
of blijven beweren
dat een goede les uit drie delen moet bestaan

zo zal ik gaarne toegeven
slecht te zijn in het onthouden van namen
van een dode worm
geen kop van een staart te kunnen onderscheiden

wiskundig blijf ik steken bij de vraag
wat a of b nu eigenlijk is
want dat kan natuurlijk niet van alles wezen
wil de zon eens schijnen
dan zoek ik zonder mopperen een schaduwplekje op

want de lust blijft
het riet opzij te schuiven om
-plons- naar voren te stappen

geurt vandertas ging vroeger met zijn opa
op zondag na de kerkgang bosjesmannen schieten

de kunstig bewerkte mauser
stond in de kast naast de familiebijbel

en lopen dat die kereltjes deden,
wist geurt zich nog te herinneren

maar er waren exemplaren tussen
die poppen tekenden in grotten,
daar was geen lol aan te beleven
want ze liepen niet weg

de kunst wordt van oudsher getolereerd

groenewoud was een mooi voorbeeld van een psychopaat
hij twijfelde geen moment aan zichzelf
mijn eerste herhalingsoefening zat hij in de 4-tl stuksbediening
samen met kruik en bink en de anderen
waarvan ik de namen niet meer weet

groenewoud kon in zijn eentje
een geschutslamp optillen
ik alleen maar aan het dunne eind
en dan hoorde ik niets meer van inspanning
we konden hem niet aan
met z'n allen niet, ook niet als hij bezopen was
hij deed niets
droeg drie weken zijn hand in een mitella
maar had daarentegen een enorme grote bek
wel zorgde hij dat er niets werd gejat
op een keer hadden we twee brenns
enkel omdat hij meende dat de onze in ongerede was geraakt
na een paar dagen zei hij tegen me -ik mag jou wel
als wijf-

de grachten rond naarden stonken godsgrouwelijk
naar doorgekookte savoyekool
en dan was er nog die korporaal 1e klas
snachts om drie uur kwam hij met knijpoogjes
het wachtlokaal binnen
hij had de dochter van de opperwachtmeester
gecopuleerd in de heide
-kijk, m'n ellebogen zitten nog onder de modder-
en weg was-ie, de volgende morgen
moest de gehele batterij aantreden voor de mp:
er had een verkrachting plaatsgehad

de korporaal voornoemd was er slecht aan toe
hij rilde van de koorts
maar het ging over een ander geval, twee meiden
en een kanonnier die alleen maar wat gestoeid hadden
-ik heb alleen maar wat gestoeid-
toen de mp was vertrokken gaf de korporaal
een gloeiend stukje model-exercitie weg
-moet je zo'n fanatieke koelerelijer zien-
zei groenewoud

ootje oxenaar, de ontwerper van onze bankbiljetten
organiseerde tijdens de dienstkeuring
voetje-van-de-grond in de wachtkamer

als hospik moest hij de psychodiagnostische test
van rorschach afnemen bij tal van nederlandse jongens
onder wie er een die al na het tweede plaatje woedend werd
omdat hij enkel dooie platgeslagen varkens te zien kreeg

wat later leerde ootje enige tegenstrijdige gedachten
impulsieve handelingen en hallucinaties uit het hoofd
om door een jong psychiater die het uit het zelfde boek had
te worden afgekeurd

nu weet ik niet met zekerheid te zeggen
of daardoor de hoofden op de bankbiljetten
er aan de bovenzijde geen van alle helemaal op staan

wel begrijp ik veel meer van de samenhang
tussen vervalsing en geldigheid

voor mijn zoon
omdat hij met een machtige haal
de kaarsen van zijn verjaardagstaart uitblies

alles wappert bij mij
ik wapper veel met mijn handen
gevleugelde taal
schreef eens een gedicht met windkracht acht erin
maakte lang geleden bij die windsterkte
een tekening op het noorderhoofd te scheveningen
(het potje inkt werd weggeblazen)
door al mijn schilderijen waait een stevige bries
johannes de dooper bijvoorbeeld
wordt bijna omvergeblazen door de heilige geest
jongstleden donderdag zeilde ik op de friese meren
bij een fikse zuidwester
savonds blies ik me duizelig aan een luchtbed
op de eerste foto van mij gemaakt
heb ik al moedermelkbelletjes op de lippen
en dan mijn zijwindgevoelige auto, nee
ik overdrijf niet als ik zeg -tempeest-
(dit gebaar maak ik erbij)

ook schreef ik eens een gedicht

in regenwouden gaapt de tijd
het zien vergaat je niet het horen
het bloeit en rot in ene door
gekleusterd aan de spiegeling
van nauwelijks te onderscheiden lucht en water
een foto daarvan is gewoon
een halve slag te draaien

eenvijftig uit de bodem van zijn kano
staat hij te wachten in een wolk van gele vlinders
-ik wachtte hier van dertientien tot zestienvierentwintig-
roept hij en streelt het digitale uurwerk aan zijn pols
uit trots, in wanhoop, of doet hij maar alsof
omdat hij achter onze haast een lont ziet smeulen?

de avond kruipt te voorschijn uit het meer
dolfijnen springen op, vlak voor de boeg
het lijkt wel of ze spelen
want de natuur verveelt zich mateloos
maar sinds de vluchtweg van de romantiek
zien wij daar vrijheid in

de indianen jagen niet op de dolfijn
het zijn gestorven stamgenoten die daar zwemmen
ons vergezellend in hun namaals
en hoop ik, als zijn tijd gekomen is
dat hij, dat ik
al weet ik wel van niet

in het amazonegebied bloeit een bloem
met een kelk van 35 centimeter diepte
daar wordt ook een vlinder aangetroffen
met een snuit van dezelfde lengte

dat ik al jaren probeer prei te kweken
maar dat dit gewas elk seizoen opnieuw
wordt verwoest door de preivlieg
is een heel ander verhaal
hoewel je je kunt afvragen
waarom die vlieg wel en ik niet

ook kun je stiekem
een tweede geliefde hebben
mijn oom hein, wiens meningen
ik altijd zwaar laat wegen
bezwoer me daar nooit aan te beginnen

verdriet en spijt wegen niet op
tegen die paar momenten van genot zei hij
zelf had hij het er wel voor over

we reisden door een onbewoonde streek
waar juist een beving zes punt negen
de veel gekiepte waterval veranderd had
in een stinkende modderpoel

daar stortte zich een xxl libel
op een zwelgende aasvlieg

schoonheid dient diverse belangen

afgebroken reis naar Santiago

1
in de wilde bovenloop van de Ter
dreven met een tussenpoos
twee rubberen handschoenen voorbij
om en om draaiend in machteloze gebaren

laten we het houden op
begeven en handelen

ook poëzie kent haar beperkingen

2
Léon
er is van deze kathedrale ramen
in rood en blauwe bloemmotieven
geen prentbriefkaart te koop

maar in de bermen van de weg naar Santiago
bloeit immer nog de klapproos en de cichorei

tien eeuwen één dag lang

3
Fuente Dé
een steen ter nagedachtenis van Mola
de generaal beklom hier roekeloos
de naakte torso van zijn vader

ver in de diepte stroomt
een chaos van ellipsen
verblindend wit en glad
van de morene

en krijgt Beatus geen gelijk
we zijn slechts adoptief

waar avenue 5 en street 59 elkaar snijden
schuin tegenover zijn laatste atelier
tonen vier breakdancers hun lediggang
op de beat van een glimmende drummer

op enkel een string-on-bass
en een terzijde hangend koekblik
lift hij hun schreden -bit of jam-

en hoor ik in die swing zijn monogram
P M - P M - P M

op zondag in het centraal gelegen park
naast de vijver met draadloos bestuurde zeilboten
groet een dame bij herhaling
een onzichtbare bekende

in de verte klinkt de lick van een gitaar
opname voor een clip

de overigen lopen rondjes
gedachtig hun inwendige circuit

Peru
tussen de violette berghellingen
daalt het vliegtuig met nerveuze schokken
naar een onzichtbare landingsbaan

een man met een verwoest gelaat
-genezen wonden van het bolasspel-
pakt vast een mand met kippen uit het net,
een hyperventilerende toerist
wordt nochtans aan een zuurstoffles gelegd

geland lik ik vergeefs aan mijn gebarsten lippen
en zie een hond die op commando -zzzoek-,
want opgeleid in Nederland, over de bagage draven

zoek zou nog gaan, maar zoek?

de meeste van uw voornemens
zullen gaandeweg versukkelen,
nochtans wekt u daarmee afgunst

aan woestijnen of bergmassieven
kan weinig fout gaan

koester uw onvertogenheden,
deernis heeft een meedogenloze rest.

voor john
die mij soms een lichtzinnige zoon was
en dan weer een dekselse opa

vertel me niks over de wiekslagen
legenden door het duister, hunkeringen
naar de mora van een vochtig lichaam
of van de vervangende vraatzucht,
op de ziel van geen enkele geledigde fles
is te vinden wat je zoekt

schuif het terzijde in een voorbijgaan
en verveel me niet langer met reizen,
verre windstreken en vreemde tongvallen
scheppen geen ruimer innerlijk
-bermen zijn overal eender-
de diamant aan een neusvleugel
mag een verrassend emotief lijken,
ze beaamt slechts een wurgend bezit

doorzie vroegtijdig de verbetering
verscholen in artistieke moestuinen,
schoffelend mompelen dat de bonen
genoegzaam naar hun staak groeien,
terwijl andermans pijn je een droom is

huil bij inzamelingen voor goede doelen
wip desnoods met een pink
de vlieg die het bijna had opgegeven
behoedzaam op zijn poten
of roep bemoedigingen naar gekomde goudvissen,
maar wantrouw degenen die beweren
dat er een natuurlijke balans bestaat
want welk gewicht ze daarbij in de schaal leggen,
niet dat van hun zelfzucht

verwonder je over het uitpansel
zonder de geringste illusie,
is de twinkeling van die miljarden
in het bijzonder voor ons ontstoken
is de tijd er door het uurwerk om je pols?

verwar de koele distinctie van het schone
niet met de onverschilligheid van het oneindige,
zijn noch worden zitten om ons verlegen

verheug je in je geslaagde leugens,
enkel goden kunnen zich veroorloven
niets achter de hand te houden

maar val me niet lastig
met de sussende herhaling van rituelen
waarin je eerst moet geloven om ze te snappen

wat konden we vroeger ginnegappen
in erkenning van zulke regels, vroeger
toen we er nog geen weet van hadden
dat het evenzovele bewijzen zouden worden
van een achterhaalde vriendschap

Voor Eppo,
die voortdurend op weg was naar elders,
een vliegtuig -luchtfiets- noemde en
op de vraag waar hij woonde zei: 'Hier'

Da Vinci ontwierp een wentelwiek
waarin een rondjes draaiende man zich kon verheffen
mits hij zich uitermate haastte.
Ook de vleugels waarmee hij een bediende
van een rots duwde waren ontoereikend en
-forza- beschreef hij in spiegelschrift als
geboren uit dwang en stervend aan vrijheid.

Oorzaken dwarrelen pas op
nadat er gevolgen zijn gevallen.

Hoewel de gebroeders Wright fietsenmaker waren,
kan daaruit niet worden afgeleid dat ik
bij herhaling droomde van een fiets met vleugels
voor het overstijgen van drukke kruispunten.

Soms ontsnapt er een enkele open vraag
aan de steniging van antwoorden.

En de boodschapper mag gevleugelde voeten hebben,
toch wordt hij de dupe van andermans haast.
Naar adem happend stamelt hij het gewichtige bericht
en versteent ter plekke.

Tijdens mijn tweede herhalingsoefening
gingen we een avond op en neer naar de Zeedijk.
Want wapens maken lustig.

In Casa Blanca zat een corpulente saxofonist
op de rand van het podium te blazen
in een mengeling van walging en verdriet.

Dat moet Ben Webster zijn geweest.

Maar -staf stif stibblijo stabilo daaj, dissu dakkele mampo justo-
was een intro van de gitarist Jalmar Olsen,
weggeraakt te Neuengamme.

Bij muziek moet je er niet doorheen praten.

Er is een lust tot navertellen middels fruit.

Zo wil het verhaal dat Newton
een appel op zijn hoofd kreeg
en daardoor op de zwaartekracht kwam.

Dat er al in lengte van eeuwen
appels op hoofden waren gevallen,
bevestigt slechts zijn genialiteit.

Maar dat het geen peer of pruim was
stemt tot nadenken in verband met
Eva, Paris en Sneeuwvitje.

Een groepsfoto, de warme zomer van 1939
waarop we kersen staan te eten voor de echoput.
-Deze put-pit-pit is gegraven-graven-raven-.

Met toenemende zadelpijn terug langs soldaten
op weg naar hun mobilisatiebestemming,
in cadans van kistjes en uitrustingstukken.
En die ene met zijn kwartiermuts geinig dwars.

Een leuke band te Stroe, door een godvruchtinge
rijwielhersteller geplakt, de geur van solutie.

Het meeste van wat we meemaken en aanrichten
zal niet worden naverteld door deze of gene.

Er valt me weleens een zin toe
van raadselachtige strekking,
zich nochtans voordoend als gemeenplaats.

Hij vergt een gemompelde herhaling
bij het wachten op openbaar vervoer,
plichtmatige handelingen of inslapen.

Want soms komt er een vervolg op deze
duistere vanzelfsprekendheden.

Een beetje dichter heeft er een zwik van.
Na verloop van tijd gaat hij er naar ruiken.

Er is de opwindende geur
van het overvloedige:
een vlucht meeuwen, krijsend
boven een open vuilnisbelt.

Er was een korte twist om de keuze
tussen hier en het zelfde
maar dan ergens anders:
het inplakken van de vorige kiekjes.

Er zijn taaie belemmeringen:
de kat die op deze regels wil zitten,
de sigaret die haar verjaagt
maar de gezondheid aantast.

En de plotse herinnering
aan het opgeworpen zandkasteel
dat door de vloed wordt overspoeld:
er is schrijven en doorstrepen.

Of een tijdje naar buiten kijken
naar de huizen aan de overkant:
is de post al geweest?. Nee,
de post is laat vandaag.

Liedteksten

een kaartje van cornelis
een groet uit berner oberland
de planten voor de ramen
en de plaatjes in de krant

de staande klok van opa
die heel en halve uren slaat
het matje voor de voordeur
en de auto's in de straat

de politie die een fietser om zijn achterlichtje bekeurt
het is allemaal, allemaal, allemaal al eens gebeurd

de bollen van de bakker
met rinse appelstroop erop
de stoelen in de kamer
en de sokken in het sop

de kinderen in de banken
de meester kankerend voor de klas
de kraaien op de daken
en de bloempjes in het gras

de politie die een fietser om zijn achterlichtje bekeurt
het is allemaal, allemaal, allemaal al eens gebeurd

het was in de lente
ik zat in de boot
en wilde aan land gaan
maar gleed in de sloot

ik ging koppie onder
verstijfde van kou
en dacht bij me eige
dat loopt uit de klauw

toen stond ik in ene
weer vast op de grond
en kreeg een enorre-
me klap voor mijn kont

vader zei: snotverdesnotver,
wat heb je nu weer gedaan
wie is er zo stom om
op de rand te gaan staan

ik holde naar huis toe
da's vlak om de hoek
met soppende schoenen
en druipende broek

mijn zusje deed open
en lachte zich slap
ik morste met modder
en kroos op de trap

ik riep -hou je kop dicht-
maar't was al te laat
mijn moeder kwam boven
je weet hoe dat gaat

moeder zei: getverdegetver,
waar ben je nu weer geweest
trek uit al die kleren
je stinkt als een beest

tante knol heeft handen aan haar lijf
om je bij neer te leggen
als tante knol maar even naar je wijst
dan heb je niks te zeggen

je zegt geen boe, je zegt geen ba
je eet je pap als chocolade vla

tante knol heeft ogen in haar hoofd
daar mag je bang voor wezen
als tante knol maar even naar je kijkt
dan ben je als genezen

je hebt geen hoest, je hebt geen hik
je gaat naar school toe zonder nog een kik

tante knol heeft noten op haar zang
dat zal je niet geloven
als tante knol een ariaatje zingt
dan horen zelfs de doven

ze zingt van lief, ze zingt van leed
de gaten vallen zo maar in het kleed

tante knol heeft tanden in haar mond
daar kan ze best mee bijten
als tante knol maar eventjes hapt
dan zie je alles splijten

ze doet ze in, ze legt ze uit
in een glaasje water met wat muntekruid

ik zie van hier de wei
daarachter is een rietkraag
zo net nog scheen de zon
nu is er weer een windvlaag

zo is het, zo hoort het, zo gaat het bij ons
een snuifje zout, een schepje buisman
zo is het, zo hoort het, zo gaat het bij ons
het is daarom da'k niet zolang van huis kan

ik groet de kruidenier
de buurvrouw wast de ruiten
we houden goede moed
bij d'aanblik van haar kuiten

agaatje wortel is langzaam
agaatje wortel is lui
als iedereen al in het zwembad ligt
staat zij nog in haar trui

ze zegt lijzig: ik kan soms zo gek dromen
van grote rode mieren, die heel hard over mijn voeten lopen
maar kan ik niet wakker worden
dan doe ik altijd mijn ogen open

agaatje wortel is melig
agaatje wortel is maf
als iedereen klaar met zijn opstel is
heeft zij pas een zin af

ze denkt al maar: wat wil ik later worden
ik zou het echt niet weten, er kan me zo niks te binnen schieten
dan schrijft ze met grote letters
enkel maar moeder van kindjes worden

agaatje wortel doet lullig
agaatjes wortel is lijf
want iedereen kijkt naar de fotograaf
maar zij kijkt naar opzij

ze huilt zachtjes

kijk hem lopen over straat
alle tijd dus nooit te laat
die dikkie van winkel
dikkie van winkel
maar kan iemand mij vertellen waar't bij dikkie om gaat

zie hem stappen door de stad
slimme kop en dikke gat
op de nike's van dikkie
nike's van dikkie
maar kan iemand mij vertellen wat maakt dikkie zo glad

iedereen zegt -die maakt het wel
hij zit lekker in zijn vel-
met de winkel van dikkie
winkel van dikkie
maar kan iemand mij vertellen wie is dikkie te snel

hij praat in zijn g s m
rad van tong met zachte stem
alle trikkies van dikkie
trikkies van dikkie
maar kan iemand mij vertellen wie zet dikkie daar klem

dit is jo, de dochter van tantiet

elke dag gedragen
door het trappenhuis
naar de nikkelen wagen
van het groene kruis
zuster duwt de wagen door het aangelegde park
met jo, de dochter van tantiet

dit is jo, de dochter van tantiet

achtendertig jaren
krom van reumatiek
zit in de familie
kijk op deze kiek
zuster zet de wagen naast de vijver met de zwaan
voor jo, de dochter van tantiet

want het is jo, de dochter van tantiet

soms is ze opstandig
dan komt de dominee
leest wat uit de bijbel
drinkt een kopje thee
savonds lacht ze schril als zuster grapjes maakt,
welterusten jo

er is van alles te zien

de kleur van de seizoenen
een tegenligger in een bocht
een blinkend spoortje op een wang
de sleutel die je gisteren nog zocht,
of het roesten van een fiets

ook al stelt het weinig voor,
altijd zie je wel iets

we blijven kijken waar het op lijkt
ook al worden we bedrogen
ik kijk eventjes, jij kijkt
en de sfinx heeft ook ogen

er is van alles te zien

het schitteren van de sterren
de vale stenen van de straat
de letters van een laatste brief
een langzaam afgewend gelaat
of het toeslaan van een jat

ook al doe je je ogen dicht
altijd zie je wel wat

we blijven kijken waar het op lijkt
ook al worden we bedrogen
ik kijk eventjes, jij kijkt
en de sfinx heeft ook ogen

pour ceux qui aiment le jazz
le jazz pour le jazz
pour ceux qui aiment le jazz all night

in the nightclub, floorshow, bar américain
klinkt the blues, sick-sac, contre la colère
tons détruits, dans la nuit, infâme last flight
pour ceux qui aiment le jazz all night

barkeeper, pokerface, mashmaker
mixt de laatste witzen in zijn cocktailshaker

blondine, ladylike lipstick
nipt voortdurend aan haar glaasje tonic double-tick

le patron, corpulent, sale cochon
houdt de kassa in de gaten en souriant de toute façon

le publique, fake a dance, en masse
c'est l'amour verticale, pour ceux qui aiment le jazz

kijk, daar gaat meneer de wilde
al veertig jaren met zichzelf alleen
regenjas, aktetas en de wilde
overwonnen op de mensheid uit het pleistoceen

kijk, daar zit meneer de wilde
een grijs kostuum hult hem van top tot teen
de b v, de p c en de wilde
de kantoren zijn de grotten van het pleistoceen

kijk, daar rent meneer de wilde
in dolle pret werpt hij de eerste steen
de m e, de mêlee en de wilde
recreërend middels driften uit het pleistoceen

er is ons niks gevraagd
het is ons overkomen
omarmden we elkaar
we leken het te dromen

maar als ze me vragen naar jou
zal ik je geur verzwijgen, want nooit teruggevonden,
amandeltjes gries komt er nog het dichtste bij
het vluchtige bericht, door jou naar mij verzonden

er is ons niks verteld
dat hadden we niet nodig
we wisten het gelijk
de rest was overbodig

maar als ze je vragen naar mij
ontken dan onze liefde, laat niemand ervan weten
je gefluisterde -zie je wel ik dacht het wel-
herhaal ik soms tot troost en zal het nooit vergeten

er was ons niks voorspeld
het is ons overkomen
(tussenmuziek)
we leken het te dromen

de katten slapen samen op een stoel
hun poten door elkaar
het water zingt in de ketel
de koffie is bijna klaar

want het lijkt wel van niet
maar het is toch herfst geworden deze morgen
een eerste natte draad, mijn lief

een luttele route
met af en toe een beetje pech
van hier naar ginder
een eenmaal afgelegde weg

de appels liggen samen op een schaal
gedwongen wang aan wang
de vloer is net nog gezogen
de post van geen belang

want het lijkt wel van niet
maar het is toch herfst geworden deze morgen
een eerste ganzenvlucht, mijn lief

een eendere richting
nauwkeurig evenwijdig aan de berm
regel na regel
tot ver voorbij te laatste term

want ze beweerde wel
dat het haar niets deed
en het haar enkel ging om een betere baan
maar hoe ze keek naar hem
zoals ze naar hem lachte
kijk, zo verloor ik haar

eerst dacht ik dat het aan mij lag
m'n onbeholpenheid
en daarna dat ze jaloers was
nee, het was de geur waarop ze het voorzien had
van de sterkste van de macht

want ze grapte wel
dat het ons betrof
en in de spiegel keek naar haar décolleté
maar hoe ze naast 'm ging staan
hem zijdelings kuste
kijk, zo verloor ik haar

het mulle duin
het natte zand ligt in de verte
op weg naar huis
langs het bekende pad
de schelpen breken er tot gruis

ik hou je in mijn armen
moeiteloos
want je bent vederlicht
vergeefs tracht ik je leden te verwarmen

ik draag je zonder voelen
heimelijk
want je bent weggeraakt
maar hoor de kinderen op het schoolplein joelen

we bellen aan
we weten zeker dat het hier is
bij onze deur
maar blijven buiten staan
toch is er nog de zelfde geur

Valletta
varianties op een blinde muur
ongenaakbaar
de ditches de courtins
en bastions voor enfilerend vuur

binnen, midden op het plein
zit doodstil koningin Victoria
de duiven neuken aan haar voeten
met achter zich de bibliotheek
vol aangevreten Johannierter boeken

-I feed the birds since many years-
Valletta, Valletta
bezie het kruis, gevormd door macht-vervoer-geweld
remember Masada en Maginot
kies daarna voor het vrije veld

Valletta
varianties op geslotenheid
ongenomen
meurtières en remparts
in steen dat zachter is dan zo wel lijkt

binnen, midden op het plein
staan tanti icecream, mister softy
toeristen likken aan hun ijsje
maar Byron is er weggevlucht
dus niets herinnert er nog aan het wijsje

-I feed the birds since many years-
Valletta, Valletta
bezie het kruis, gevormd door macht-verraad-geweld
remember Douaumont en Dien Bien Phu
kies daarom voor het vrije veld

-I feed the birds since many years-
Valletta, Valletta
versta het lot, voortdurend herverteld
remember Singapore en Stalingrad
kies altijd voor het vrije veld

op deze windstille, sprankelende ochtend
op het gladgeschoren gazon
speelt zich een partij badminton af in vederlichte dans
schiet de shuttle heen en weer
service, ready? wief-wief-wief
sorry, never mind
spelen is het verlangen naar een kans

ter zelfder tijd schuift er een grendel van een cel
haast niemand die het weet
het schreeuwt, het brult een soort van indianenkreet
second world
second world

second live in de cariben
relax in vederlichte zede
second live in de cariben
adembenemende vrede

op deze doodstille, pastorale ochtend
naast het hemelsblauwe bassin
speelt zich een partij badminton af in vederlichte dans
slaan de rackets her en der
service, ready? wief-wief-wief
sorry, never mind
spelen is het benutten van de kans

second world
second world
second live in de cariben
adembenemend verleden

zoals het jonge wilgenhout
gestreeld wordt door de lentewind,
het net ontpopte vlindertje
de nectar in de bloemen vindt,
zoals het water in de sloot
de dotters drijven doet,
zo denk ik, lotgenoten
dat je het leven nemen moet

zoals de merel op een tak
bij avondval aan't zingen gaat,
een aardbei, warm nog van de zon
zo heerlijk van zich happen laat,
zoals de bloesem je vertelt
daar komen vruchten van,
zo denk ik, lotgenoten
dat je het leven plukken kan

zoals chrysanten in de herfst
zich tooien met de morgendauw,
een spreekwenvlucht zich plots verheft
en wentelt in het ijle blauw,
zoals het blad bij eerste vorst
zich feestelijk verguldt,
zo hoop ik, lotgenoten
dat je het leven laten zult

want in het paradijs
klonk destijds geen gelach
daar alles al volmaakt was wat ze deden,
de hemel is wat anders dan de hof van eden

de lucht was blauw
het regende er enkel 's nachts
en ook geen gouden straten, gouden steden
geen honger, kou, niets onverwachts
het was nog nauwelijks praten wat ze deden

hun naakt was onbeschreven
voormaals-namaals, tussendoor te leven
je draait je om en je weet niet waar je naar kijkt,
voormaals-namaals, om het even waarop het lijkt

want in het paradijs
klonk destijds geen gelach
daar alles al volmaakt was wat ze deden,
de hemel is wat anders dan de hof van eden

De cd

titel, muziek en vertolkers

1 **manhattan** muziek: Bart Weggemans
gitaar: Bart Weggemans, conga en stem: Tom van As

2 **luchtfietsen** muziek: Bart Weggemans
gitaar: Bart Weggemans, cuiro en stem: Tom van As

3 **second live** muziek: Jan Kees Maandag
zang: Agnes Loonstra, gitaar: Bart Weggemans,
saxofoon: Ferry Luiten, percussie: Tom van As

4 **de post is laat vandaag** muziek: Bart Weggemans
gitaar: Bart Weggemans, sax: Ferry Luiten, stem: Tom van As

5 **het mulle duin** muziek: Agnes Loonstra
zang: Agnes Loonstra, gitaar: Bart Weggemans, sax: Ferry Luiten,
bas: Jan Jaap van Eerden, percussie: Tom van As

6 **jason** muziek: Bart Weggemans
stem: Tom van As, gitaar: Bart Weggemans, sax: Ferry Luiten,
bas: Jan Jaap van Eerden

7 **le jazz** muziek: Jan van As
zang: Agnes Loonstra, stem: Tom van As, gitaar: Bart Weggemans,
sax: Ferry Luiten, accordeon: Harm Jan Winters,
bas: Jan Jaap van Eerden

8 **zo verloor ik haar** muziek: Bart Weggemans
zang: Agnes Loonstra, gitaar: Bart Weggemans, sax: Ferry Luiten,
bas: Jan Jaap van Eerden, cajon: Tom van As

9 **zonder fruit** muziek: Bart Weggemans
stem: Tom van As, gitaar: Bart Weggemans, sax: Ferry Luiten,
accordeon: Harm Jan Winters, bas: Jan Jaap van Eerden

10 **valletta** muziek: Ida Vroegindewey
zang: Agnes Loonstra, gitaar: Bart Weggemans,
accordeon: Harm Jan Winters, sax: Ferry Luiten,
bas: Jan Jaap van Eerden, cajon: Tom van As

11 **paradijs** muziek: Cor Maan
koor: Calo

12 **prediker** muziek: Cor Maan
koor: Calo, piano: Ida Vroegindewey

13 **jan van dam** muziek: Jan Kees Maandag
koor: Calo

14 **allemaal al eens gebeurd** muziek: Cor Maan
zang: Ees de Bruine

15 **welles nietes** muziek: Cor Maan
koor: Calo

16 **agaatje wortel** muziek: Cor Maan
zang: Jan de Boer

17 **kolossale koos** muziek: Cor Maan
zang: Lisanne van der Palen, piano: Cor Maan

18 **de katten slapen samen** muziek: Cor Maan
koor: Calo, piano: Ida Vroegindewey

19 **flip heeft een nieuwe fiets** muziek: Cor Maan
koor: Calo

20 **onze poes heet mientje** muziek: Cor Maan
zang: Lisanne van de Palen, piano: Cor Maan

21 **er ging een keer een man** tekst: Charms (vert. Timmer),
muziek: Cor Maan, koor Calo, piano: Ida Vroegindewey

Inhoud

Over het schrijven van poëzie 3

Gedichten 7

herinneren doe je uit onmacht 8
kiek, daar komt er eentje 9
gerard verboog 10
elk jaar opnieuw 11
koele waapre 12
ik doe maar wat ik speel 13
trik 14
schoppen en slagen 15
hvv, hcc en de ww 16
het ergste moet nog komen 18
mores in mora 19
geen ontkomen aan 20
plons 21
geurt 22
groenewoud 23
ootje 24
voor mijn zoon 25
al weet ik wel van niet 26
waarom die vlieg wel 27
beving 6.9 28
afgebroken reis naar santiago 29
pm 30
central park 31
zoek 32
voornemens versukkelen 33
voor john 34
luchtfietsen 36
jalmar 37
zonder fruit 38
zwik 39
de post is laat 40

Liedteksten 41

allemaal al eens gebeurd 42
het was in de lente 43
tante knol 44
ik zie van hier de wei 45
agaatje wortel 46
dik van winkel 47
jo 48
er is van alles te zien 49
le jazz 50
meneer de wilde 51
er is ons niks gevraagd 52
een eerste natte draad 53
zo verloor ik haar 54
het mulle duin 55
valletta 56
second live 57
wilgenhout 58
want in het paradijs 59

De cd

titel, muziek en vertolkers 60

Colofon 64

Colofon

De post is laat vandaag

Gedichten en liedteksten van Tom van As *auteur*
CD met gezongen liedteksten *bijgesloten*

Dick Hoogendoorn BNO *vormgeving*

Albani drukkers BV *drukwerk*

Boekbinderij van Strien BV *bindwerk*

Demos *lettertype*

Invercote 350 grs *omslagkarton*

Munken Lynx Rough 120 grs *papier binnenwerk*

+ omschrijving van de CD: opname, persing, etc.
(toevoegen gegevens later)

juni 2012, 125 exemplaren

ISBN/EAN:

NUR-CODE:

NUR-OMSCHRIJVING:

© 2012, Tom van As *uitgever*

Auteursrechten: overname van teksten, hoofdstukken en het
in het openbaar afspelen van de CD, of gedeelten daarvan,
is alleen toegestaan na toestemming van de uitgever.

